

Zentai Adél

UNIKORNISDARÁLÓ

- Szóval a te seggedben is ott van már?!

- Kifejtenéd bővebben? - kérdezem higgadtan a szobatársamtól, aki üvöltés közben úgy mered rám a kék szemével, mint aki nyomban ki akar belezni, a szürke szemével pedig kifejezéstelenül bámulja a falat. Gizike, aki éppen a szobánk előtt csoszog el aktákkal telepakolt talicskájával, zavartan pillog, vélhetőleg nem tervezte, hogy ezen a szép, napsütéses vasárnap délelőttön az iroda ügyvédeknek kiválasztási rendszerével kapcsolatos, szó szerint bennfentes információk birtokába jut.

- Hát az a kibaszott telefon, bazmeg! Lassan szarni nem tudunk úgy, bazmeg, hogy ne csörögne! Bazmeg! - azzal húzóra megivott sörének kilapított dobozát a papírkosárba hajítja a másik kettő mellé. Még csak tizenegy óra van.

- Én...

- Na jó, ezt eddig bírtam - folytatja rám sem hederítve, és bedugja a fülébe a fülhallgatókat, amire nem tudom, miért van szükség, hiszen eddig is pompásan hallható volt a heavy metal zene az egész folyosón, majd kisétál az ajtón. - Egész napos tárgyalásom van - böffenti a kővé dermedt Gizike felé. - Igen, vasárnap, bazmeg!

Enyhén félrebillentett fejjel, elmélyülten bámulom a monitoromat, néha még hümmögök is közben. Egészen úgy, mintha valami fontos ügyön dolgoznék, és a képernyőmön, amelyet taktikusan úgy fordítottam, hogy az ajtóból ne lehessen rálátni, de az ablaküvegben se tükröződjék a tartalma, nem az épp aktuális divathétén bemutatott, óceáni szemézből előállított paplanruhák kornyadoznának a pizskafa modelleken. Az utóbbiakról eszembe jut Izabella nagymamája („Kisfi-am, olyan vagy, mint a néprádió, azon se lehetett semmit se fogni.”) A lényeg, hogy nem nézhetek a folyosó felé, ahol Gizike lógó arccal ácsorog és várja, hogy valaki szemkontaktust létesítsen vele és végre rávethesse magát. A kézikönyvből tudom, hogy ezt jobb elkerülni, ha a szemfüles delikvens nem akarja egy-kettő, rossz napokon akár három órán keresztül is azt hallgatni, hogy Gizike pajzsmirigye éppen alul

vagy felül működik-e, unokatestvéréből hány darab és milyen méretű epekövet szedtek ki, melyik jegyellenőr volt éppen tiszteletlen a buszon, vagy hogy a sarki élelmiszerboltban már megint száraz volt-e a sajtos kifli. És a végén azt, hogy legközelebb, ha már nem lesz ennyire durván elhavazva, végre nem csak így kutyafuttában fognak tudni majd beszélgetni.

- Gizeellaaaa! – hangzik a folyosó másik végéről egy affektáló hang.
- Mégis mi a nádvágó bűdös kurva életért nem vágtad kisebb darabokra a rántott húsom? És meg sem fúúúúúúújtad? – üvölti az utolsó szavakat már teljes tüdejéből a szenior partner, aki a vasárnapokat rendszerint az irodájában felállított minigolfpálya buzerálásával tölti, miközben dekadens operaáriák üvöltenek a szekrénye tetejére installált, hipermodern hifiberendezés hangszóróiból. Mindehhez, természetesen, teljes titkárnői asszisztenciát vár el.

- Kaphatnánk esetleg mm-még egy óó-órát? – dadogja az egyik ügyvédjelölt a telefonba.

- Naná! – válaszolom joviálisan, miközben szerkesztem a „negyedik határidőhosszabbítás engedélyezése” tárgyú e-mailemet, amelynek címzettjei közé először bemásolom az irodavezetőt és a szenior partnert is, de mivel inkább vállalom sorsközösséget a szombat esti buli után élőhalottként kókadozó jelöltekkel, mint a plebsz által megtermelt pénzt karvalyképpel talicskázó partnerekkel, az utolsó pillanatban meggondolom magam és kitörlöm őket a címsorból. Nem mintha nem kapnék agyfaszt attól, hogy a jelöltek nem képesek normálisan lefordítani egy olyan szöveget, amelyhez minden fontos kifejezés idegennyelvű megfelelőjét már megkapták összegyűjtve egy külön listában, amelynek összeállítása önmagában több időmbe telt, mint amennyi alatt a teljes fordítást el kellett volna tudniuk készíteni. Mivel azonban már így is épp elég időt elcsesztem a vasárnapomból, inkább betolom az egész szöveget egy ingyenes fordítóprogramba, kijavítom magam azt a pár hibát, amit a mesterséges intelligencia a húsz másodperc alatt előálló szövegben vétett és kiküldöm a kész anyagot. Ezt követően átsétálok az iroda másik szárnyába, hogy azért mégiscsak megsürgessem a jelölteket (mivel a szenior partneren kívül más olyan személy nem tartózkodik az irodában, akit bravúros színészi teljesítményem egy csöppet is érdekelhetne, az elfoglalt ügyvéd pózt ezúttal hanyagolom). Közben arra gondolok, vajon meddig lehet még gyanútlan ügyfeleknek

egy tengerparti luxusnyaralás árával vetekedő összeget kiszámlázní olyan munkáért, amelyet bármely random algoritmus segítségével nagyjából fél óra alatt el lehet végezni. A témában lefuttatott gyorskeresés eredménye nem túl biztató. Vannak olyan teóriák, amelyek szerint a nem túl távoli jövőben már minden olyan emberi tevékenység robotizált lesz, amely leírható általános törvényszerűségek, múltbéli szokások és/vagy a jövőre vonatkozó prognózisok alkalmazásával megképzett információhalmazként. Az addigra már egyébként is leharcolt bolygón ezrével nyüzsgő robotok közül az emberek virtuális valóságokba kényszerülnek elmenekülni, ahol, munkavégzés hiányában az általuk naphosszat játszott, különféle játékokban elért teljesítményük alapján részesülnek majd a robotok által megtermelt javakból. Kivételt csak az a szűk réteg fog képezni, amelynek tagjai bármely tevékenységet művészi szinten lesznek képesek űzni. Ugyanis, legalábbis középtávon, az emberi idegrendszerben a külvilág ingerei, az emlékek és a testben lévő hormonok összjátékaként előálló, érzésnek nevezett információt egyetlen robot sem fogja tudni magától előállítani. Ez Izabellára nézve akár jó hír is lehetne, már, ha képes lenne tűrhetőbb verseket írni, vagy végre betörni a talárbizniszbe...

- Szúrnád, mi? - lihegi kipirosodott arccal ugyanaz a jelölt, aki az imént laposkúszásban esedezett határidőhosszabbításért. A többiek tágra nyílt szemmel állják körül, rezzenéstelen arccal meredve a monitorára, amelyen a gyakornoklány pompázik egy tizenötféle különböző fürdőruhát felvonultató fotómontázszen. Van itt piros vízimentő dressz, leopárdmintás kétrészes, klasszikus háromszöges bikini és megannyi, alul és felül is gondosan dekoltált költemény, amelyeknek összekötő stíluseleme az anyag hiánya. Egyes statisztikák szerint minden egyes, a közösségi oldalakon való közzétételre méltónak ítélt képet egynéhánytól (az illető személy internetes jelenlétének súlya és/vagy követői számának függvényében) akár több száz kevésbé sikerült felvétel előz meg. A gyorskeresés nyomban ki is adja mind az ötvenhárom, a képen utólag végrehajtott korrekciót is. Nem kell matekzszeninek lenni annak kiszámlálásához (már ha ez bárkit is érdekel), hogy a gyakornok lány vajon mennyi időt tölthetett el a sorozat elkészítésével és tökéletesre retusálásával. Mondjuk az is köztudott, internetes tény, hogy a digitális korban ténylegesen csak az történik meg, aminek a világhálón is marad nyoma, így voltképpen

teljesen mindegy, hogy hősnőnk emlékszik-e bármire is a képek háttérében megbúvó naplementéből, ezüsthídból, hullámtörőből, hajókikötőből vagy a rejszoló német turistából (utóbbit, úgy tűnik, már nem volt ideje kiszervezni a sejtelmesen áttetsző kelme alatt hetykén domborodó bal melle és csipőre tett karja között megképződött, háromszög alakú résből).

Megkocogtatom az üvegajtót azzal az egyetlen ujjammal, amiről épp nincs letörve vagy lerágva a köröm, mire az ügyvédjelöltek riadtan szétrebbenek. Az egyetlen, bibliaügynöknek öltözött lány, aki nem állt be a báméskodók közé, egy pillanatra felnéz a nagy gépelésből, hogy előbb megvetően, bármiféle együvé tartozás gyanúját kizárva végigmérje a többieket, majd diadalittas pillantást vethessen rám. Bizonyára nincsen tudatában annak, hogy az üvegajtóban pompásan tükröződik az ő képernyője is. A közeli plasztikai sebészet mellnagyobbításra vonatkozó akciós csomagjaival együtt.

Egy gyors ebédet követően (ezúttal a sarki vegyesboltban talált, gyanúsán olcsó kagylókonzervvel felturbózott zacskóstésztát sikerül egzotikus, távol-keleti leveskülönlegességként eladnom a többieknek, akik szokás szerint ötcsillagos luxuséttermek kínálatát meghazudtoló ételkülönlegességeket vonultatnak fel az irodai konyhában), felmarkolom Izabella sportfelszerelését és a közeli edzőkomplexum felé veszem az irányt. Az öltözőben félve nyitom ki a zsákot, amelynek tartalma, gyanítom, hogy olyan rég hevert a szekrény mélyén, hogy már a saját lábán is képes lenne távozni. Végül kellemesen csalódom, ugyanis a csomagban lévő fürdőruha, gumipapucs és törölköző vadiúj. A kézikönyv tanúsága szerint, ugyanis, Izabella hiába dolgozik már több mint öt éve az irodának, még egyszer sem sikerült a feladataival úgy végeznie, hogy ellátogathasson az egyébként este tizenegy óráig nyitva tartó létesítménybe, amelyet ráadásul minden ügyvéd és ügyvédjelölt ingyenesen használhatna (ezen nagylelkű, béren felüli juttatás tényével az iroda HR-csapata előszeretettel haknizik a gyanútlan egyetemisták körében a különféle állásbörzéken). Egyébiránt az öltöző valamiféle tinédzser oktatófilm díszletéhez hasonlatos. A gyorskereső által kidobott, a női nemiszervek sokszínűségéről szóló cikkekben emlegetett valamennyi formájú vulva (például, de nem kizárólagosan a tulipán, a szendvics, a saláta, a függöny és egyéb fantáziadús beszélőnévvel illetett képződmény) premier plánban tárul az egyszeri öltözni vágyó

elé, és igazolódni látszik az állítás, miszerint nincsen két egyforma. A fellapozott cikkek természetesen mind azzal zárulnak, hogy valamennyi szeméremtest egyedi és úgy szép, ahogy van. Az üzenet hitelét némiképp rontja, hogy közvetlenül alattuk az adott cikket szponzoráló intim plasztikai sebészet elérhetőségei szerepelnek és linkek az épp aktuális trendekről és statisztikákról (amelyekből nyomban kiderül, hogy tizből öt húsz év alatti lány Barbie baba formájúra műttette vagy műttetné magát odalent... is).

- Mi lenne, ha nem tolnád a pofád az aurámba?

Oldalra nézek. A jakuzziban kortalan, nemtelen, rezignáltnan maga elé meredő alak ücsörög mellettem.

- Nem tudom, ezen nem gondolkodtam. De tekintettel arra, hogy felvetted, feltételezem, te igen - válaszolom hasonló lelkesedéssel.

- Tusé. Amúgy, ha megnyugtat, a saját pofámat sem találok kevésbé visszataszítónak, mint a tiédet.

- Nem voltam nyugtalan, de azért jó tudni.

- Csak míg a te hervasztó képed nézését vagy nem nézését szabadon választhatom, addig a magaméről ezt nem mondhatom el. Szóval, arrébb mennél végre egy kicsit, baszod alássan? - kérdezi már egy árnyalattal involváltabb hangon.

- Ez most komoly? - néz rám támadni készülő harcikutya fejjel, amikor pár milliméterrel arrébb helyezkedem. Éppen belekezdnek annak magyarázatába, hogy a „kicsit” meglehetősen relatív fogalom, hiszen a nullához képest az egy ezrelék is sok, míg tíz a huszonharmadikonhoz képest tíz a huszonkettedikhez is egészen kevés, amikor megpillantom a jakuzzival szemközti fal mentén sorakozó kőoszlopok mögött settenkedő Pietrót.

- Hogy érzed magad ezen a bágyadt vasárnap délutánon? Amúgy igazán posztmodern a fürdőruhád - teszi hozzá kérdő pillantással, egészen úgy, mintha ő maga nem fecskefazonú, dinoszauruszmintás alsónadrágban feszítene, majd bekászálódik mellém.

- Ez az új divat - válaszolom, de kénytelen vagyok konstatálni, hogy Izabella vadiúj fürdőruhájának gumija, vélhetően a használatmentes évek következményeképpen, kinyúlt és melltájékon teljesen külön életet él.

- Az igazság az, hogy otthon csőtörés van, és a feleségem éppen külföldi fotózáson van... szóval... már egy hete ide járok fürödni - szabadkozik. A mellettem ülő figura félrenyel és fulladozni kezd.

- Hogy van Izabella? A mesésen sikerült opera-előadás óta nem találkoztunk személyesen. Szegény pávaifjút alakító srác azóta is poszttraumás stresszben szenved, ahányszor csak színpadra lép.

- Egészen eddig azt mondtam volna, hogy remekül haladunk, de tegnap elég nyugtalanító dolgot fedeztem fel. Az egyik gondolatában...

...végtelen, álmos réten vagyok. A nap a zenitjén trónol, úgy remeg a levegő, mint nagyanyám karácsonyi kocsonyája. A kavargó porszemek szentjánosbogarakként ragyognak a ferde fény-nyalábokban, friss tehéntrágyával keveredik a közelben terpeszkedő szénaboglyák illata. Sehol egy élőlény, sehol egy hang. Még sohasem voltam ilyen nyugodt, talán az is lehet, boldog. Kitárom a karomat és nevetve futni kezdek. Tarka papírsárkányként röpül utánam a fel-feltámadó szélben, elszabott, levetett köpeny, az életem. Csak futok és futok... és... semmi nem történik... basszus... a szerződésben nem ez volt... és miközben arra gondolok, hogy éppúgy, ahogyan eddig is, minden a neki szánt időkereten kívül történt, és nekem még a halálom is olyan lesz, mint egy orgazmus, ami pont rossz ütemben következik be, eldördül végre az a...

- ...„kicseszett pisztoly” – fejezem be a mondatot, miközben azt figyelem, amint az irodavezető heréi a combjára lógnak, miközben a boldog baba névre keresztelt jogapózban domborít a szemben lévő teremben tartott csoportos foglalkozáson (kérdés, hogy minek találták már fel az őskorban az ajtót és az ágyékkötőt).

- Basszus, nekem erről sohasem mesélt – ingatja a fejét Pietró.

- Pedig elég változatos helyszínekkel és elkövetési tárgyakkal vizionált már hasonlókat. Talán a legkreatívabb mind közül a gégecsövének az irodai partnerek képével illusztrált esernyő hegyes végével történő felmetszése és a kiömlő vérrrel „a század ötven legjobb ügyvédje” című kiadvány szétáztatása, amelyben a díjazottak közül negyvenhét természetesen az irodában dolgozik.

- Hát, ez valóban elbűvölően elcseszett – lelkendezik Pietró, de arca azzal a lendülettel el is komorodik.

- Noha az is csak egy olyan szervcsoport, mint az ér vagy a bélrendszer – folytatom –, az emberek előbb nyírják ki magukat, minthogy beszéljenek arról, ha bármi gebasz van az idegrendszerükkel. Mármint, szó szerint. Az, hogy a félelem, fájdalom, harag, szomorúság, szorongás, fáradtság és üresség úgymond „negatív” érzések és azok, akik ilyen tapasztalnak, „rosszul” érzik magukat, már önmagában sokat

elmond a helyzetről. És tekintve, hogy a társadalom a világtörténelem során még soha ennyire nem volt kompetitív, és soha ilyen ütemben nem vált a megszerzett tudás és pozíció pillanatok alatt értéktelenné, nem meglepő, hogy mindenki mindent megtesz annak érdekében, hogy még a látszatát is elkerülje annak, hogy rosszul van. Főként, ha ez nemcsak egy-két napra, mint megfázás vagy vakbélgyulladás esetén, hanem állandóan, és ami még elfogadhatatlanabb, minden kézzelfogható ok nélkül áll fenn. Mert aki tartósan rosszul van, az fogyatékos, és kész.

- De...

- ...Ne nézz rám ilyen fejfel, nem én találtam ki. És még csak nem is a női magazinokból szedem. Ahogy azt sem, hogy az „állandóan levert és reménytelen vagyok, néha tényleg úgy érzem, a legjobb lenne, ha kiugranék az ablakon” témaindítóra adott, legtöbbször értékelt öt válasz a következőképpen hangzik:

„Nyisd ki az ablakot és engedd magadhoz az éltető napsugarakat!”

„Az ilyenek miatt kár, hogy eltörölték a katonaságot. Szedd össze magad, puhapöcs!”

„Minden ember egy csoda, hagyd, hogy eltöltsön az univerzum hálája!”

„Szégyelld magad, vannak országok, ahol éheznek!”

„Az élet nem arról szól, hogy jól érezzük magunkat. Ez van.”

- A kis buzik. De nem az volt a célja a kis terápiátoknak, hogy Izabella megszabaduljon az ehhez hasonló gondolatoktól? - teszi fel Pietró az egyébként igencsak releváns kérdést.

- De igen. És az elején valóban úgy tűnt, nem is mehetnének jobban a dolgok – sóhajtok és imamalomként ismertetem a legfrissebb excel tábla eredményeit a különféle területeken elért fejlődés százalékos arányáról, a feltárt problémákról és a javasolt intézkedésről. – A kezelést megelőző utolsó pár hétről készült elemzésekből egyébként az derül ki – folytatom –, hogy bár jóval több időt töltött munkában, mint megelőzően bármikor, Izabella pofátlanul keveset dolgozott ténylegesen. Ehelyett ugyanannak a pár divat- és lakberendezési magazinnak a képgalériáit kattintgatta végig napi tizenötször, ötpercenként kávézni, wécézni és cigarettázni járt, vagy abban a reményben, hogy végre felfedezték és kiadói szerződést ajánlanak neki, újra és újra ellenőrizte az írói álnevével létrehozott, leginkább rendszer-üzenetekkel és akciós

cipőhirdetésekkal teli e-mail fiókja tartalmát. Vagy csak szimplán azon szorongott, hogy munka helyett az előbbiekkal tölti az időt. Aztán este, amikor mindenki hazaindult, és már nem kellett attól tartania, hogy percenként odajön az asztalához valaki, vagy felhívják a magán- vagy hivatali telefonján, smst-t vagy céges hálózaton belüli üzenetet kap, vagy bekapcsolják egy telefonkonferenciába, esetleg a három közösségi média fiókjának valamelyikén keresik (vagy ezek közül egyszerre mindegyiken), lázasan dolgozni kezd.

- Ezt így nem mondtam volna meg, de én is azt hittem, hogy Izabella fellélegez, ha egy ideig kivonhatja magát a rotációs pénztalicskából és nem kell néznie az irodavezető és a partnerek képét - válaszolja Pietró, fejét oldalra biccentve.

- Én meg azt mondom, hogy köpedékek vagytok mindketten - pattan fel hirtelen a fickó mellőlem, akiről mindedig azt hittük, hogy belefulladt a jakuzziba. - Te a hülye fejeddel, a haverod meg a nevenséges alsógatyájában - hadonászik átéléssel. - De ez az Izabella, ahogy hallom, jobb sorsra lenne érdemes. Mivel neki nem tudom elmondani, elmondom hát nektek, abban a reményben, hogy talán felfogjátok - sóhajt és olyan pózba helyezkedik, mintha legalábbis elnöki köszöntő beszédet készülne mondani.

- Maga... - rebegi Pietró.

- Először is, kezdjük a munkával. A legitim prostitúció. Mert ugye nem hisszük egy pillanatra sem, hogy csak azért, mert nem a lábunkat tesszük szét, vagy a viagrával felállított farkunkat dugdossuk be ide-oda pénzért, még nem kurválkodás az, hogy ellenszolgáltatásért cserébe az életünk ébren töltött részének minimum felében hajlandók vagyunk lemondani arról, ami igazán érdekel? - hörgi, és nagyot csap a víztükörre úgy, hogy mindkettőnk orra megtelik vízzel. - Nos, a mi Izabellánk több mint valószínű, hogy ráérezett arra, hogy a munka úgy viszonyul az élethez, mint a csukott ablakon is beszűrődő autóduda és anyázás a művészeti akadémia kristálytermében tartott zenekari koncertó díszelőadásához. És mégis, ki okolhatja szegény lányt, hogy nem száll ki mindebből, amikor a barátai közül mindenkinek jó állása és menő lakása van, szépen lépegetnek előre a céges ranglétrán (amelynek tetején persze ott trónolnak még az elkövetkező negyven évben is azok, akik már húsz éve hülyére keresték magukat, na de, ezt ki láthatná előre, nyugtatjuk magunkat).

- Maga mégis... - próbálkozik Pietró ismételten.

- Másodszor. Bár nincs jó véleményem a munkáról, az emberek nagy többsége még mindig jobban jár vele. Elsőáldozás, első csók, ballagás, első szex, érettségi, diploma, első munkahely, első albérlet, jegyesség, előléptetés, házasság, első gyerek, kölcsönre vett saját lakás, második gyerek, előléptetés, kertesház, stb. Ha eleget dolgoznak, van esély meggyőzni magukat arról, hogy mindezeknek van értelme, és csak annyi a baj, hogy a mindennapi mókuskerékben túl kevés idő marad arra, hogy felfedezzék, mégis mi a faszom az. Semmi kétségem afelől, hogy ti is ebbe a csoportba tartozok - néz ránk megvető fejjel a fickó, miközben Pietróval lázasan kutatjuk, merre lehetnek a biztonsági szolgálat emberei.

- Harmadszor - tartja fel feszülten bal keze mutatóujját, mint egy karmester, aki a finálét készül levezényelni. - Végző soron az embereknek csupán elenyésző kisebbsége, és azt gondolom, a mi kis Izabellánk is ide tartozhat - néz ránk ismét megvetően, éreztetve, hogy mi semmiképpen sem - ismeri fel, hogy az emberi életnek kevesebb értelme van, mint egy kődarabnak. És aki ezen a ponton nem lesz öngyilkos... - mondja, és arca hirtelen lemerevedik, mintha éppen illusztrálni készülne a mondandóját. Mivel egy ideig nem mozdul, Pietróval már nemcsak a biztonsági, de az orvosi szolgálat embereit is kutatva forgatjuk a fejünket.

...aaaaz - éled fel ismét - KAVIÁRT ZABÁL PEZSGÓVEL!!!! - üvölti görcsös röhögéstől fuldokolva úgy, hogy mindenki őt nézi, miközben szünyoglábain ide-oda ugrándozik a jakuzziban. - Te, ott a sarokban, hozz csak nekünk szépen egy üveg pezsgőt! - mordul rá a személyzet emberére, akit feltehetően kiküldtek megnézni, mi okozhatta a nagy hangzavart.

- A sportlétesítményben tilos szeszes italt fogyasztani, uram - válaszolja a fiatal srác tárgyilagosan.

- Én kérek elnézést - mormogja barátunk, majd kivesz valamit a jakuzzi mellett heverő hátizsákjából, és átnyújtja a srácnak.

- Így már más, uram - hajol meg udvariasan a fiú, és fél percen belül egy üveg pezsgőt és három poharat hoz ezüst tálcán.

- Jó volt veletek dumálni, srácok, de várnak már a prostituáltak és a kokó - azzal kiserencsétlenkedi magát a jakuzziból. - Igyatok az én egészségemre is, ja, és vigyázzatok Izabellára, már amennyire az

ilyenektől, mint ti, kitelik! – kacsint ránk, és dülöngélve megindul az öltözők irányába.

– Maga mégis ki a faszom? – böki ki végre Pietró a tőle egyáltalán nem megszokott kérdést.

– Ja, lehet, elfelejtettem megemlíteni – fordul vissza szórakozottan a fickó. – Én vagyok ennek a kócerájnak a tulajdonosa. Meg egy pár másik báré is ebben az utcában, na jó, kerületben. Bár nem érdemlitek meg, ha bármikor erre jártok, hivatkozzatok rám, és ingyen beengednek – villant ránk egy szívélyes mosolyt, pontosan tudva, hogy bemutatkozás híján ez a gesztus kábé annyit ér, mint golyó ellen az integetés. És mivel Pietró és én is hatalmas sportemberek vagyunk, az ügy ennyiben is marad. Továbbá, egyikőnk sem tudja eldönteni, hogy sírjunk-e vagy ne vessünk, vagy ezeket egyszerre csináljuk, de szavak nélkül is mindketten a pezsgősüveg után nyúlunk.

Miután Pietró a dugóval kis híján lezúzza a jakuzzi fölött függő modern csillárt, és jó pár deci pezsgő a medencében köt ki, végre pohárral a kezünkben döglünk a forró vízben. Eközben körülöttünk a vékony üvegfalal leválasztott további termekben a dagadó felsőtestű, pálcikalábú ifjak hörögve roskadoznak a traktorkerék méretű súlyzók alatt, hogy aztán felállva, egymás izzadságán elcsúsztatva, cifra káromkodások közepette megint a földön találják magukat. A velük szemközti futópádon a hölgyek az ázsiai gyermek mérettáblázat szerinti XS-es cicanadrágjában riszálják a sok guggolástól (vagy fenékimplantátumtól) a gravitáció törvényének teljes mértékben ellentmondva égnék domborodó hátsójukat, és tárják a közönségük elé melltartónak aligha nevezhető csíktopokban himbálódzó, gigantikus szilikonmelleiket. Harapni lehet a tesztoszteronnal keveredett ösztrogén agresszív illatát. *„Fiam, aki edzőterembe jár, az ne lepődjön meg azon, ha nem tud a német egzisztencialista filozófiáról társalogni”* – visszhangzik a fejemben Iza-bella apjának kedvenc mondása.

– Te vérzel! – ezt már a szomszéd srác mondja pár órával később, amint a nappalijában üldögélünk. A lakása pont olyan, mint ő: modern, letisztult, és pofátlanul stílusos. A végtelennek tűnő, fekete üveglappal borított asztalnál ücsörögve farkasszemet nézek egy jókora sziámi harcoshallal, amelyből éppen egy másik hal maradványai állnak ki. A préda még küszködik, vagy, mint a fej nélkül futkorászó csirkék esetében (állítólag egy ilyen példány még tizennyolc hónapig is

eléldegélt a saját lefejezését követően), csupán motoros funkciói okozzák az időnkénti rángást. Egyébiránt az egész szemközti fal ennek az egyetlen hálnak fenntartott akvárium.

- Parancsolsz? - kérdezem szórakozottan.

- Igen. Vérzel - ismétli meg.

- Biztos csak átáztam. Nemrég jött meg.

- A melleden? - néz rám gyanakodva.

- Jah, tényleg, el is felejtettem. Megkéseltek az aluljáróban - rántom meg a vállam.

- Nem kellene bekötözni?

- Nem.

- Igazán nem akarok kicsinyesnek tűnni, de szerintem mégsem ártana - biccent elnézően a hosszúszőrű, fehér szőnyegen alattam éktelenkedő, szabályos kis vértócsa felé.

- Oké - válaszolom. Akkor szükségünk lesz... - és elkezdem sorolni a gyorskereső által sebfertőtlenítéshez javasolt mindenféle eszközöket.

- Pontosan tudom - szakít félbe magabiztosan, és megvillantja azt a mosolyt, ami miatt még mindig úgy gondolom, hogy dobogós lehetne a legvonzóbb hírességeket felvonultató százas listán.

- Mindjárt hozom a cuccokat, addig levehetnéd a blúzod - azzal elindul a fürdő irányába, elhaladtában lazán végigsimítva a karomon, amelyen a szőrszálak ennek hatására karcolni kezdik a felsőm áttetsző anyagát. Vetkőzés közben figyelem az erőlködéstől kiguvadt szemű sziámi harcoshalat, amint nyomtalanul eltűnik benne a zsákmánya. Még így is méltóságteljes látványt nyújt a roppant üvegtábla mögötti, átlátszó kékségben.

- Lélegzetelállítóan festesz - néz végig rajtam a srác, és a mindenféle üvegcsével és kötszerrel telepakolt tálcával a kezében megáll a szoba közepén. Bár meg kell hagyni, hogy a púderszínű, balkonett fazonú csipke melltartóban valóban pazar látványt nyújthatok (még úgyis, hogy az egyik oldala tiszta vér), mégis ez az a nézés, ami egy lány mellét minden selyemnél vagy bársonynál menőbb anyagba burkolja. Egy kezdő simán azt hihetné, hogy egy ilyesfajta párászemű, rajongó tekintetet térdre ereszkedés, de legalábbis valamiféle könnyes vallomás követ. De nem én, akinél ott van a kézikönyv Izabella összes eddigi balfaszkodásával (és a gyorskereső is egymás után dobja ki a női

magazinok tíz felkiáltójeles címmel ellátott cikkeit), így pontosan tudom, honnan fúj a szél.

- Tisztában vagyok vele - válaszolom kimérten.

- Valóban? - kérdezi, és minden átmenet nélkül beletuszkol egy alkohollal átítatott vattát a nyílt sebembe.

- Valóban - felelem rezzenéstelen arccal, tekintetem kihívóan az övébe fúrva.

- Már akkor tudtam, hogy nem evilági lány vagy, amikor először megláttalak - mondja különös hangsúllyal, és az aranylemezek felrajzanak ragyogó sarlókká szelidülő szemében. - Mégis, hogy történt ez a kis baleset? - tömködi tovább az alkoholos vattát. Én pedig elmesélem, hogy...

... elindulok az irodából hazafelé. A jelöltek fordítása természetesen még mindig nem érkezett meg, ellenben a gyakornoklány bikinis képei alatt gyülekeznek a rajongói kommentek. Gizikét végül sikerült leszerelnem, adtam neki munkát, amihez láthatóan nincs hozzászokva. Távozóban még hallom, ahogy a senior partner túlkiabálja a szekrénye tetejére installált, hipermodern hifiberendezés hangszóróiból üvöltő dekadens operaáriákat, biztosan össze kellene szedni valakinek a pályáról kipenderült golflabdákat. Átvágok az irodával szembeni parkon, és elérkezem a földalatti alagúthoz, ami összeköti az üzleti városrészt azzal a negyeddel, ahol lakom. Az alagút plafonján imbolygó hajlólámpák közül csak néhány pislákol, diszkrét hűgyszag terjeng a levegőben. A cipősarkaim kopogásába egy idő után bakancsok nehéz cuppogása vegyül. Érzem, hogy valaki mögöttem liheg, májkrémszagú a lehelete. Amint elérném a kijáratot, elem is beáll egy sötét körvonalú alak. Beszorítanak. Látták, ahogy pénzt vettem ki az automataból és most azt akarják, hogy adjam nekik oda. Mondom, hogy nominális az összeg (tényleg az). Mondják, hogy őket minden érdekli. Mondom, hogy vegyék el, ha tudják és bekapom a bankjegycsomagot. Próbálják szétfeszíteni a számat. Űtnek, rúgnak. Végül előrántanak egy pillangókést és beszúrnak a bordám közé. Hiába. Aztán az egyikre rájön a szapora fosás (véltetően a túl sok májkrém miatt), így miközben a közeli bokrok között szentségelnek, sikerül elmenekülnöm.

- És miért nem a rendőrségen vagy most? - kérdezi elkerekedett szemekkel.

- Mindkettő retró, csőrikes álarcot viselt - vonok vállat. - Meg aztán, tudod, én nem... és már éppen a nyelvem hegyén van, hogy én nem

érzek semmit, és micsoda fasza kis rotációban tengetjük a mindennapjainkat Izabellával, amikor meglátom a bejárati ajtó melletti fogason lógó fekete kabátot és kalapot. Távol álljon tőlem, hogy egy ilyen hétköznapi összeállítás láttán messzemenő következtetéseket vonjak le, de némi gyanúra ad okot, hogy lépten nyomon előkerül. Végigpörgetve Izabella múlt heti emlékeit, feltűnik, hogy a szomszéd srác kétszer is meglátogatta a megelőző nap: egyszer beengedte a gyerekeket, később pedig csinos kis szerelmi háromszögbe bonyolódott Benjámint otthagyta alatt. És mindkétszer azt állította, hogy Izabella kívülről az ajtóban hagyta a kulcsot. Csakhogy ez nincs így. Noha Izabellával többször előfordul, hogy rossz helyen hagyja a kulcsait (például hűtőben, mosógépben, ruhásszekrényben, stb.), ellenőrzöm, és tegnap mindkétszer példásan bezárta az ajtót és a kulcsot az erre rendszerezett ládikába tette...

- Tudod, én - kezdem újra a mondatot - ...nem is zavarnék tovább, későre jár az idő - mentetegetőzöm és célba veszem a bejárati ajtót, mert az alagútban történtek után semmi kedvem újabb slamasztikába bonyolódni. Azonban váratlanul megtántorodom és arccal a szőnyegen elterülő vértócsában landolok, kis híján lefejelve az emésztés közben is fenséges sziámi harcoshalat.

- Szerintem pedig itt maradsz - lép mellém a fiú, és lazán a karjába kapva megindul velem egy csukott ajtó felé...

Halk zenére térek magamhoz, a levegőben pamut friss illata. Ágyban fekszem, rajtam nehéz és hűvös a ropogós, fehér takaró. A falon jókora tükör, mellette fekete-fehér kép egy nagyvárost kettészelő folyó fölött átívelő roppant, vasszerkezetes hídról. Egyedül az áthaladó taxi okkersárga.

- Örülök, hogy magadhoz tértél - néz rám bátorítóan a szomszéd srác, és leül az ágyam szélére. - Amíg aludtál, beszéltem a mentőkkel, és azt mondják, ha nem életveszélyes a sérülésed, inkább várjunk holnapig, mert ma éjszaka egy nemzetközi fesztivál miatt a kórházi ágyak tele vannak alkoholmérgezéssel és/vagy túladagolással beszállított arcokkal.

- Nem kell ide mentő - rázom a fejem önérzetesen. Pontosan tudom (ugyanis már az alagútban lefuttattam a megfelelő gyorskeresést, de ezt persze nem árulom el), hogy a lapockacsont alatt és a tüdő fölött

pár milliméterrel húzódó seb nem életveszélyes. – A szúrás nem ért létfontosságú szervet – jelentem ki.

– Vagy úgy – néz rám elismerően. – Nemcsak hangtechnikai szakértő, de traumatológus is vagy. Meglehetősen impresszív.

– A mai világban, ahol gyakorlatilag egy szög belövése is hús specifikus részfolyamatra oszlik, és mindegyikre külön embert alkalmaznak, igenis szükség van generalistákra. De ha már ott tartunk, hogy mi mindenben vagyok még pro, mit szólnál egy sakkjátszmához? – kérdezem, amikor tekintetem a szoba sarkában lévő vitrinben kiállított, díszesen faragott márványkészletre téved, amelyben a királynő kopasz afrikai nőt, a ló elefántot, a bástya pedig hangyászsünt formáz. Noha Izabella csapnivaló sakkjátékos, a gyorskeresővel kiegészülve számomra nincs az a parti, ami kihívást jelenthetne. Egy ájulás után úgysem árt egy kicsit lazítani.

– A világos vagy a sötét sereggel leszel? – kérdezi a fiú, miközben óvatosan kipakolja az üveglap mögül a bábukat.

– Meglehetősen szubjektív dolog, hogy melyik a világosabb, a kék vagy a piros. Ha csak a két szín fényének relatív hullámhosszát vizsgáljuk...

– Oké, én leszek a kékkel – sóhajtja. – Aki leüti a másik bábuját, feltehet egy kérdést, amire őszintén kell válaszolni. Mit szólsz?

– Rendben, akkor kezdek is – válaszolom és kilépek az első, kezembe akadó gyaloggal. Higgye csak, hogy könnyű menet lesz.

– Szóval együtt vagy az ágyban is túrabakancsot hordó mogorva fickóval? – kérdezi az „A” listás filmsztár mosolyát megvillantva, miközben egyetlen elegáns mozdulattal lepöcköli a tábláról a szerencsétlenül járt gyalogomat az első adandó alkalommal.

– Fogalmazzunk úgy, hogy olyan „szeretői” kapcsolatban vagyunk, ahol a „szeret” szót szélsőségesen másként értelmezzük.

– Vagy úgy. És el tudod képzelni, hogy valaki mást „szeress”, jelentsen ez nálad akármit is? – néz rám fürkészőn, miközben egy újabb bábumat zúzza le a tábláról.

– Én el, de aki egy hét múlva leszek, már nem biztos – válaszolom teljesen őszintén. Részemről elég meggyőző, hogy a srác az arcvonásai alapján a gyorskereső által kidobott, minden idők legszexibb férfi hírességeinek listáján dobogós helyezést érne el, de a fene se tudja,

Izabellának mi a zsánere, azok után, hogy még mindig Benjáminnal van.

- Ezt úgy érted, hogy addig üssük a vasat, amíg forró? - néz rám reménykedve.

- Nem, ez azt jelenti, hogy én jövök - ütöm le egy futóját. - Miért viselsz melodramatikus fekete kabát-kalap összeállítást?

- Nem az enyém, a közös képviselő hagyta itt a múltkor, amikor közel két órát dumált a dugulás-elhárításról. De remélem, nem vesztegeted el a lehetőséget, hogy többet megtudj rólam, holmi öltözködési kérdésekre - néz rám bosszúsan. - Na jó, nem bánom, kapsz még egy esélyt!

- Hogy hívják a sziámi harcoshaladat?

- Ezt nem hiszem el - vakarja kétségbeesetten a fejét. - Amúgy Hamupipőke.

Ezt követően jó darabig fej-fej mellett küzdünk, a kecses márványfigurák egymást kerülgetve suhannak ide-oda a táblán. És ha már szó esett Hamupipőkéről, a szemközti falon pont olyan, a lakás modern berendezéséhez a legkevésbé sem illő, cirkalmas, régi óra üti a negyedeket, mint amilyen a mesebeli bálnak otthont adó palota tornyát ékesíthette. Milyen különös, hogy éppen úgy, ahogyan Hamupipőkének, Izabellának is véget ér a mulatság szombat éjféلكor...

- Kölcsön kenyér visszajár. Mi az aranykrokodilod neve? - kérdezi és lecsap a kopsz királynőmre.

- Viktor. Hogy jutottál be tegnap hozzám? - azzal lesöpröm az ő királynőjét is.

- Ha egy férfi igazán odavan egy nőért, nincs számára lehetetlen.

- Abban egyeztünk meg, hogy igazat mondunk.

- Így van. De az igazságnak is több verziója van - válaszolja, éppen akkor, amikor háromnegyed tizenkettőt üt az óra. Ideje lenne lelépnem, úgyhogy beizzítom a gyorskereső által felajánlott legkevesebb lépésből álló nyerési tervet.

Minden úgy alakul, ahogy elterveztem, már csak egy lépés választ el attól, hogy sakk-mattot adjak az éjszakai lámpafényben kísértetiesen derengő, magányos kék királynak. Pont akkor ereszkedik diadalmas koccanással a még megmaradt hangyászsün-bástyám a győztes mezőre, amikor az óra kismutatója halkán megpendül, előkészítve az egész órai kognatásokat. Ekkor azonban valami örült erővel a mellemben nyilall

úgy, hogy mindkét szemem könnybe lábad és émelyegni kezdek. Az ágynemű illata olyan intenzitással nyomul az orrlyukaimon keresztül fel egészen az agyamba, hogy majd szétrobban a fejem. Eszembe jut, hogy reggel óta nem ettem, a gyomrom, mintha csak láthatatlan fogak marcangolnák, fájdalmasan megkordul. A szoba, ami eddig átlagosnak tűnt, most egyre csak tágul, a falai egyre furcsább szögben tartanak szét, mint valami szürreális, jégen botladozó zsiráf lábai. Az éjfél kongató óra ütései hosszú, nehéz ólomköpenyként nehezednek rám, súlyuk alatt nem kapok levegőt. És ezzel egy időben megtörténik a lehetetlen: sakk-mattot kapok. Fogalmam sincs, ki lehet ez a fiú, és arról is csak sejtésem van, én ki vagyok és mi a franc történik velem. Viszont az a határozott megérzésem, hogy a késszúrás az alagútban csak a bemelegítés volt...

- Elérkeztünk az utolsó kérdéshez - jelenti be diadalmasan az ellenfelem. - Úgy döntöttem, inkább mutatom, mint mondom - azzal odahajol hozzám és a kezébe veszi az arcom. A tenyere, mintha bársonyból lenne, ujjbegyei hűvösek, mégis égetnek. Bennem végtelen, apró kis forrásból bugyog fel valami színes, édes és ragadós. A hasam összeszorul. A fiú szemének káprázatos ragyogása, úgy érzem, összevissza karcolja az enyémet. Beburkolódom az illatába, amely olyan, akár egy láthatatlan, fahéjból, fehércsokoládéból, citromból és hétköznapi szappanból összeszőtt, a bőrétől pár milliméterre libegő kendő. Érzem meleg, mentaillatú lehetétét, félig nyitott ajkai és az enyéme között már csak pár milliméter távolság van. Szinte beleőrülök...

- Most meg hová mész? - kérdezi meglepetten, amikor se szó, se beszéd, felpattanok és elindulok a kijárat felé. Az ajtóból még visszanezék a földkerekség leggyönyörűbbnek tetsző férfiára, amint másodszorra is leforrázva álldogál a szoba közepén, miközben a lejátszóban megszólalnak a népszerű latin sláger első, a dal végéig meglehetősen kevés variánst felmutató ütemei. A helyzet az, hogy nála már csak én vagyok jobban meglepve...

Egyszer volt, 2019
(39 x 29 cm, linómetszet)